

Arrest

nr. 160 867 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 28 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 15 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In de beschikking werd gesteld dat verzoekers geen belang meer lijken te hebben bij hun beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, omdat zij werden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden wegens het toekennen van subsidiaire bescherming en in het bezit werden gesteld van een A-kaart, geldig tot 17 april 2016.

1.3. Verzoekers richten op 21 september 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekers bij hun vraag tot horen tevens opmerkingen formuleren, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen nog wel een belang te kunnen doen gelden daar de subsidiaire bescherming die zij thans genieten beperkt is in duur en de verwerende partij hen bij een herbeoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing een onbeperkt verblijf zou kunnen toekennen, zodat zij middels het thans voorliggende beroep hun rechtspositie kunnen verbeteren. Waar de voorzitter erop wijst dat een verblijfsmachtiging op grond van voormeld wetsartikel eveneens beperkt is qua duur en vaak afhankelijk is van te vervullen voorwaarden alvorens er sprake kan zijn van een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur, zodat zich eerst een aantal hypothesen dienen te voltrekken vooraleer er sprake kan zijn van een verbeterde rechtspositie, repliceren de verzoekende partijen dat een familielid reeds een onbeperkt verblijf heeft verworven op deze grond, zodat er hoe dan ook een belang voorhanden blijft. De verwerende partij verwijst naar de stukken van het dossier.”*

1.5. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt dat het familielid waarnaar verzoekers verwijzen, de moeder van eerste verzoeker S. M., een onbeperkt verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekers dat een familielid van hen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onmiddellijk een onbeperkt verblijfsrecht heeft verkregen, mist daarom feitelijke grondslag. Er blijft dan ook overeind wat de Raad ter terechtzitting reeds heeft gesteld en werd beaamd door verweerder, namelijk dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, net zoals het statuut van subsidiaire bescherming, beperkt is qua duur en vaak afhankelijk is van te vervullen voorwaarden alvorens er sprake kan zijn van een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur, zodat zich eerst een aantal hypothesen dienen te voltrekken vooraleer er sprake kan zijn van een verbeterde rechtspositie. Verzoekers beroepen zich derhalve op een hypothetisch belang. Bovendien kan de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet eveneens in een onbeperkt verblijfsrecht uitmonden. Indien verzoekers' subsidiaire beschermingsstatus wordt stopgezet, kunnen zij hertegen hun rechten laten gelden. Tevens kunnen verzoekers dan opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen waarbij ze zich kunnen baseren op de dan geldende elementen en omstandigheden. Nu verzoekers er niet in slagen

alsnog een belang aan te tonen bij hun beroep, blijft de inhoud van de voormelde beschikking van 15 september 2015 overeind.

1.6. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA